

ՍՅՈՅԳԻ.

Ստոյդ է, որ Հայն ամեն տեղ
Ինչ ազգի մէջ պատահի,
Իւր Հայութիւն մի կողմ դրած՝
Նորան նմանիլ կաշխատի:

Ստոյդ է, որ Հայերի մէջ
Ով փող ունի, խելոք է,
Իսկ աղքատը որքան դիտուն
Լինի, դարձեալ մարտ է:

Եւ ընչինքն է.

Նորանից է, որ մեր նախնեաց
Մեր չգիտեմք արժանիք,
Ո՛չ հանճարի, ո՛չ դիտութեան
Տեսած եմք ճամ անուշիկ:

Ստոյդ է, որ Հայն ամեն տեղ,
Որքան հարուստ եւ ուժեղ,
Միշտ վիզը ճուղ տորկի պէս
Օտարաց ոտք կլիզէ:

Ստոյդ է, որ Հայն իւր կարօտ
Եղբօր կոպէկ տալ չուզէ,
Մինչդեռ հարուստ օտարներին
Իւր միլիօններ կզոհէ:

Եւ ընչինքն է.

Նորանից է որ միշտ տորուկ
Մարմնով ապրել սիրած եմք.
Ինքնօգնութեան վեհ զգացմունք
Մեր սրտից մէջ մարած եմք:

Ստոյդ է, որ Հայն այն բանով
Բռնաբաւումէ միշտ Հային,
Որի համար մեծ յարգանքով
Գրուաւումէ օտարին:

Ստոյդ է, որ Հայի համար
Հայի մածունն ու թանը
Այնչափ քաղցր չէ երեւում՝
Որչափ այլոց չորթանը:

Եւ ընչինքն է.

Նրանից է, որ մեր մեր վերայ
Չունիմք քարի ճամարմունք.
Ո՛չ անմահական ո՛չ ազգային
Չունիմք պատույ զգացմունք:

Ստոյդ է, որ երբ տեսնումէ
Հայն թէ՛ օտարը քանդումն
Իւր եղբօր տուն, մեծ եռանդով
Ինքն էլ նորանց օգնումէ:

Ստոյդ է, որ Հայն պատրաստ է
Հայի խրճիթ քանդելու,
Նորա աղքատ բեկորներով
Այլոց պալատ շինելու:

Եւ ընչինքն է,

Նորանից է, որ նախանձ եմք,
Զկամիմք եղբօր յաջողում.
Մեր մեր վնասով կամենում ենք
Հաճոյանալ օտարաց:

Ստոյդ է, որ երբ յանձնում են
Հային մի գործ ազգային,
Շուտով նորա մէջ փնտռումէ
Միշտ շահերը իւր անմին:

Ստոյդ է, որ երբ համոնումէ
Հայը մի մեծ պաշտօնի,
Գժուարանումէ մտածել
Շահերը իւր խելճ ազգի:

Եւ ընչինքն է,

Նորանից է, որ մեր միայն
Լոկ խօսքով ենք ազգասէր.
Եւ այս քառի պատրուակով
Մեր քսակ կամիմք լցնել:

Ստոյդ է, որ ամեն ազգեր
Վայելելու ազատ են
Այն իրաւունք, զոր Հայք անդամ
Մտքէ անցնել կարող չեն:

Եւ ընչինքն է.

Նորանից է, որ մեր գոչե
Տակաւին մեր այդ իրաւանց
Համպատասխան չունիմք ո՛չ ուժ,
Ո՛չ ապացոյցք արժանեաց:

Զվշտանամք, ազնիւ Հայեր,
Այս տեսակ դառն խօսքերէն.
Զի ցաւի սիրտ պէտք է ասել,
Այս ամենն էլ ստոյգ են:

Ս. ՎԱՐԴԱՊԵՏ